

derfor foreslået, at loven skal udløbe ved årsskiftet 1971-72. Det forudsættes herved, at lovgivningen om banker og sparekasser bliver optaget til revision inden for de nærmeste folketingsår.“

Ved 1. behandlingen afviste økonomiministeren (Nyboe Andersen) forslaget, som han fandt havde karakter af en meget vag og vidtrækkende bemyndigelseslov, som han selv i en meget ekstraordinær situation ville være meget betænkelig ved.

På socialdemokratiets vegne udtalte *Ivar Nørgaard*, at hans parti ligesom SF var af den opfattelse, at den eksisterende organisation af pengeinstitutterne var uhensigtsmæssig og førte til samfundsmæssige konsekvenser med social slagside. Sammenblandingen af pengepolitiske og monopolbekæmpende hensyn havde gjort det muligt for de private banker at opnå profitter, som ikke var acceptable ud fra et rent forbruger- og opsparingshensyn. Hvis resultatet af de formentlig allerede igangværende forhandlinger mellem pengeinstitutterne, banktilsynet og Nationalbanken førte til en ophævelse af renteaftalen eller en omdannelse af denne til en aftale om vejledende priser, ville det blive helt nødvendigt at foretage ændringer i det mindste i sparekasseloven, således at sparekasserne fik lige konkurrencevilkår med bankerne, og således at det offentlige på ganske anderledes betryggende måde fik kontrol med, hvilke dispositioner bankerne foretog både i deres egentlige virksomhed og i deres uegentlige finansieringsvirksomhed.

Hauustrup Clemmensen (KF) kunne ikke erklære sig enig med forslagsstillerne. Han pegede på, at der ikke i den økonomiske politik havde været dokumenteret realitetsvanskeligheder, hvor banker og sparekasser skulle have haft mulighed for, endstige ønsker om direkte at modvirke den pengepolitik, som de demokratisk styrende organer havde ønsket at fastlægge.

Også *Ib Thyregod* (V) fandt, at der forelå en rimelig arbejdsfordeling mellem Nationalbanken på den ene side og regeringen og folketinget på den anden side. Iøvrigt var lovforslaget ret uklart, fordi det i virkeligheden ikke sagde noget nærmere om, i hvilket omfang der skulle foretages de skridt, som forudsattes i lovforslaget.

Niels Helveg Petersen (RV) fandt, at forslaget indeholdt overordentlig vidtgående bemyndigelser. Der var ikke tvivl om, at der var et stærkt behov for samarbejde mellem Nationalbanken og de private banker, men et sådant samarbejde fandt i høj grad sted i øjeblikket på frivillig basis.

Hanne Reintoft (DK) kunne være enig i forslaget, men kunne ikke se grunden til, at ændringerne blot skulle være midlertidige. Det burde være en selvfølge, at de statslige myndigheder sikredes permanent adgang til at have indflydelse på landets kreditvilkår.

Efter 1. behandlingen henvistes forslaget til et folketingsudvalg, som imidlertid ikke afgav betænkning over det, inden folketingsåret sluttede.